

ge, et kohe juhtub kohutav õnnetus: purk kukub põrandale, puruneb kil-
dudeks ja purgis kükitav vihmatilk minestab.

„Appi!” sosistas Voldemar ja pigistas silmad hirmunult kinni.

Lotte vaatas kukkuvat purki, ehmunud Voldemari ja taipas, mida teha. Ta jooksis kirjutuslaua poole, viskus poolel teel istuli ja libises hooga laua eest läbi. Klaaspurk maandus põranda asemel Lotte sülle.

Et kardetud klaasiklirinat ei järgnenud, avas Voldemar ettevaatlikult silmad. Nähes purki tervena Lotte käes, tõttas ta Lotte juurde, haaras purgi ja surus hellalt vastu põske.

„Vaene tilgake, kas sa ehmatasid?” päris ta murelikult.

„Ainult natukene,” sosistas vihmatilk vapralt.

„Varesele valu, harakale haigus, minu vihmatilk saab jälle terveks!” Ja Voldemar puhus vihmatilgale õrnalt peale.

„Seljakott, see vana jurakas, jääb igale poole kinni,” pomises Klaus süüdlaslikult.

„Ma palun, viige oma suur ja kole seljakott otsekohe esikusse!” nähvas Voldemar pahaselt. „Te pole lõkkeplatsil! Ime, et te siia veel telki ei taha üles panna! Turistid!”

„Telk ei sobiks siia tõesti,” oli Klaus nõus.

Klaus läks esikusse ja jättis seljakoti ukse kõrval seisva riidepuu alla. Voldemar tõstis samal ajal toa keskele kaks tooli ja palus Lottel ning Klausil istet võtta. Seejärel astus teadlane, kaardi-

kepp käes, seinal rippuva stendi juurde, kuhu oli joonistatud erinevaid vihmatilku ja keerulisi valemeid.

„Ja nüüd, lugupeetud vihmahuvilised, lubage, et ma tutvustan

